

הקניבל והבת החכמה

יפן

בכפר אחד, לא רחוק מנהר, חי איכר זקן עם שתי בנותיו. קשים היו חייהם של שלושתם. חלקת האדמה שלהם פרנסה אותם רק בקושי. הזקן נאלץ לעבוד עליה משחר מוקדם ועד חושך מאוחר כדי להוציא מהאדמה יבול מספיק לפרנס את המשפחה.

פעם, כשהאיש יצא לשדה עם המעדר שלו, ניגש אליו אדם לבוש בהידור ואמר:

"שלום ידידי. השמש עוד לא עלתה ואתה כבר עובד בשדה. מדוע אתה טורח כל כך מוקדם?"
"אני נאלץ לקום בטרם עולה השמש" ענה האיכר
"אחרת בנותיי ואני נמות מרעב."

"חבל לי עליך" אמר הזר "תן ואעבוד בשבילך."
"תודה לך איש נדיב, אך לא אוכל לשלם לך על עבודתך בשדה שלי. אני עני מאוד ואין לי כספים כדי לשכור עזרה."

הזר השתחוה עמוקות לפני האיכר:
"אם תיתן לי את אחת מבנותיך לאישה אעבד את השדה שלך ובכך נשתווה."
האיכר העני שמח. איש מכובד וחרוץ כזה שמוכן לקחת אחת הבנות לאישה! הוא אמר מיד:
"טוב, אני מסכים."

הוא חזר הביתה ואמר לבתו הבכורה:
"המזל לא שכח אותנו. תשמחי: תוכלי להתחתן עם אדם טוב לב וחרוץ. הוא מעבד עכשיו את השדה שלנו."
הבת ניגשה לחלון, שהסתכלה לשדה ופתאום נתנה צעקה איומה:



שעשה כבר להרבה נערות הכפר."
מרוב פחד האב לא יכול היה להוציא מילה. אבל אז
אמרה הבת הצעירה:
"אל תפחדי אחותי. ואתה, אבא, אל תדאג. אמור
לקניבל שאני מסכימה להיות אשתו. רק תקנו לי
לנדוניה כד חרס גדול ומניפה צבעונית יפה."
לפני שקיעת השמש אוכל האדם קיבל חזרה את
דמותו של אדם ובא לביתו של האיכר.
"מילאתי את ההבטחה שלי, כל השדה שלך עדור.
עכשיו הגיע זמן שתמלא גם אתה את הבטחתך.
מסור לי אחת מבנותיך לאישה."
האיכר הצביע על הבת הצעירה ואמר:
"הנה אשתך לעתיד. אך אני לא רוצה למסור אותה
בלי נדוניה. תבוא מחר בצהריים ואז הכל יהיה
מוכן."
"טוב" ענה הקניבל "מחר בצהריים אבוא לקחת את

"אבא! אבא! תסתכל מיד! הרי זה קניבל, מפלץ
אוכל אדם!"
האיכר ניגש לחלון וראה מיד שמי שעובד בשדה
שלו הוא לא אדם, אלא מפלץ דמוי קוף שעיר
ואיום.
הבת הבכורה בכתה:
"מה עשית! הרי זה אוכל האדם, קניבל מהיער
הסמוך. הוא יוביל אותי אליו ויטרוף אותי, כפי

האישה שלי.."

כשהמפלץ הלך האיכר מיהר לחנות. תמורת כספו האחרון הוא קנה כד חרס גדול ומניפת שריון צב יפה.

למחרת, בדיוק בשעת הצהריים המפלץ הגיע לביתו של האיכר. הנערה חיכתה לו כבר בלבוש כלה לבן, ועם מניפה צבעונית יפה בידיה. כשראתה את החתן אמרה:

"אני מוכנה ללכת אתך. אבל מה נעשה בכד הזה? זו הנדוניה שלי ולא אוכל להיפרד ממנו." המפלץ הביט על הכד ומלמל:

"אף אחד לא אומר לך להיפרד ממנו. קחי אותו אתך, אם הוא כל כך חשוב לך.."

"מה אתך? אינך רואה כמה הוא גדול וכבד?" אמרה הנערה "הרי אינני יכולה אפילו להרים אותו!"

"טוב. אקח אותו בעצמי, רק מהרי ובואי כבר" אמר המפלץ.

"אבל אם תחזיק את הכד, שתי הידיים שלך יהיו תפוסות" אמרה הנערה.

"אז מה? שיהיו תפוסות!" קרא המפלץ.

"ואיך נעבור את הנהר?" שאלה הנערה "הגשר שם כל כך רעוע. אמות מפחד אם לא תחזיק לי את ידי על הגשר."

"אז תעזבי את הכד המקולל כאן. אבוא מחר ואביא אותו."

"לא, לא. אני חייבת לקחת את הכד אתי. תראה על מה חשבת. תרשה לי לקשור את הכד על גבך. אז ידיך תהינה פנויות, הכל יסתדר יפה ותוכל לעזור לי לעבור על הגשר."

"טוב" הסכים הקניבל "תקשרי את הכד על הגב, אבל תמהרי, כי הגיע כבר זמן ללכת!"

ממש מעל אמצע הנהר הנערה קראה:
"עצור! עצור! המניפה שלי נפלה למים! איזה אסון
איום!"
"שום אסון לא קרה!" ענה בכעס הקניבל. "בבית
שלי תמצאי הרבה מניפות יקרות. חכי ובעצמך
תראי זאת. אני מבטיח לך שתוך שעה כבר לא
תדאגי יותר למניפה שלך!"
בת האיכר הבינה היטב למה הוא מתכוון כשאומר
שתוך שעה היא לא תדאג יותר. היא כיסתה את
פניה בידיים, כאילו היא בוכה מרות וקרא בצער:
"המניפה הזו קבלתי במתנה מאבא שלי! האם
אינך יודע כמה שצריך לשמור על מתנות של
ההורים? לא! לא! האלים יענישו אותי אם אשכח
את מתנת אבא. אני מתחננת לפניך, תוציא מהנהר
את המניפה היקרה לי כל כך!"
"טוב!" קרא הקניבל "אוציא את המניפה שלך!"

ובעצמו חשב: "רק להגיע ליער שבצד שני של
הנהר. שם כבר אתחשבן אתך!"
הנערה קשרה את הכד חזק-חזק על גבו של
הקניבל, נפרדה מאבא ומאחותה ויצאה עם
המפלץ. היא הלכה אחריו, אווררה את פניה עם
המניפה החדשה ודיברה:
"הו, איזו מניפה יפה! אני מאמינה שאין מניפה כזו
אפילו לבתו של הסמוראי החשוב ביותר. הייתי
מתה מעצב אילו אבדתי מניפה כזו!"
אוכל האדם שמע את דבריה וחשב לעצמו:
"תמותי יותר מוקדם מאשר את חושבת! אני כבר
רואה את צמרות העצים שמאחרי הנהר. שם,
ביער, אוכל אתך!"
כך הם הגיעו עד הנהר. מחוף אחד לשני הוביל
גשר מקרשי עץ. הקניבל לקח את ידה של הנערה
והם התחילו לעבור לצד שני של הנהר. אך כשהיו

אותו לקרקעית הנהר. כמה שלא פרפר, התגלגל
וניסה להוריד את הכד מגבו, הכל לשווא. הכד היה
קשור היטב והוא טבע.
כך הצליחה בת האיכר החכמה להציל את עצמה
ואת אחותה.
כפי שאומרים האנשים:
"עם האסון תלחם בתבונה ולא בדמעות."



עמדי כאן, על הגשר, ואל תזוזי, פן תפלי למים."
ובאמרו זאת הקניבל ניכנס לנהר.
"לך עוד קצת קדימה" ביקשה הנערה מהגשר
"המניפה נפלה יותר רחוק"
הקניבל התכופף והתחיל למשש בידיים בקרקעית.
"לא שם! לא שם! לך לכוון אמצע הנהר!" אמרה
כשראתה כי המפלץ מחפש בקרבת החוף.
הקניבל התקדם למים עמוקים יותר.
"עוד! עוד! לך עוד קצת!" קראה בת האיכר.
המים הגיעו כבר לחזה של הקניבל.
"אתה קרוב! עוד קצת ותראה אותה! אתה קרוב
מאוד! המניפה ממש ליד רגליים שלך. אני רואה
אותה מכאן. תצלול ותוציא אותה מהר כדי שהזרם
לא יסחב אותה!"
אוכל האדם שכח לגמרי על הכד הקשור לגבו. הוא
צלל לזרם ותוך שנייה המים מילאו את הכד ומשכו